Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντασσόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ μόνον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλθὲν παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνόγκωμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Ἰανουαρίου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 2

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 1)

Ἀκούσας τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὁ θεῖος Μπίμπης, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν σοβαρότητά του καὶ ἐγέλασε δυνατά· τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ ὁ μικρὸς ἱππεὺς τῆς δορκάδος· τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ τὸ χαμίνιον τῶν Παρισίων.

— Καὶ τί δουλειὲς ἠμπορεῖς νὰ ἔχῃς ἐσὺ μὲ τὸν Αὐτοκράτορα; ἠρώτησεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ρεδιγκόταν.

— Αὐτὸς εἶνε δικός μου λογαριασμός, ἀπήντησε τὸ παιδίον. Εἶνε τέλος πάντων κάτι τι, ποῦ μόνον ὁ Αὐτοκράτωρ πρέπει νὰ το μάθῃ. Ἀλλὰ πῆτέ μου πρῶτα, σᾶς παρακαλῶ, πολῖτα θεῖε, τί λέξεις πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ κανεὶς διὰ νὰ του ὁμιλήσῃ; Πολῖτα Αὐτοκράτωρ ἀρά γε; ἢ πολῖτα Κοντοδεκανέα; ἢ τίποτε ἄλλο;

Ὁ θεῖος Μπίμπης προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ παιδίου, σιωπηλὸς δι' ὀλίγας στιγμάς· κατόπιν ἐκύτταξε τὸν μικρὸν ἱππέα, ὁ ὁποῖος, μὴ εὑρίσκων ἴσως ἀρκετὴν τὴν ταχύτητα τῆς δορκάδος του, κατεγίνετο νὰ την κτυπᾷ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν μικρῶν του πτερνῶν.

— Τὸ κακοντυμένο παιδὶ θέλει νὰ ἰδῇ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ ἐρωτᾷ πῶς πρέπει νὰ τον ὀνομάσῃ. Τί λὲς ἐσύ, μικρό μου;

— Ἂς τον εἰπῇ παπποῦν! ἀπήντησεν ἀμέσως ὁ μικρὸς Κάρολος.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἐπροκάλεσεν ὁμοίως τὸν γέλωτα καὶ τῶν τριῶν συνομιλητῶν.

— Δὲν πρέπει ὅμως νὰ γελοῦμε! ὑπέλαβεν ὁ μικρὸς Παρισινός, ἀναλαμβάνων τὴν σοβαρότητά του. Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν Αὐτοκράτορα γιὰ σπουδαία ὑπόθεσι. Πρόκειται νὰ σώσω τὸ πετσί του!

— Καὶ ἀπὸ ποῖον κίνδυνον πρόκειται «νὰ σώσῃς τὸ πετσί του» καθὼς λέγεις;

— Σᾶς εἶπα ὅτι αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖ νὰ το μάθῃ κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα! ἀπήντησε τὸ χαμίνιον μὲ τὴν ἰδίαν σοβαρότητα.

— Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἰδῇ τὸν Αὐτοκράτορα, ἂν δὲν εἰπῇ πρῶτα τί τον θέλει! ὑπέλαβεν ὁ θεῖος Μπίμπης. Εἰπέ μου λοιπὸν τί τον θέλῃς καὶ ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ἐπιτύχω διὰ σὲ μίαν ἀκρόασιν, διότι ἔχω τὴν τιμὴν νὰ βλέπω καμμίαν φορὰν τὸν Αὐτοκράτορα. . . . Ἔλα, εἰπέ μου, τί τον θέλεις;

Τὸ παιδίον ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς βλέμμα διαπεραστικόν.

— Ὁ Μιχάλης ἐπῆγε νὰ γίνῃ στρατιώτης, εἶπεν· ὁ Πέτρος τὸ ἴδιο. Τώρα καὶ οἱ δυὸ πολεμοῦν εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Κοντοδεκανέα. Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ πάρουν καὶ κανένα παράσημο, ὅπως ὁ Ἀντώνης ὁ Περόλλης, ποῦ κάθεται 'ς τὸ δρόμο τὸ δικό μας, ἐκεῖ κάτω, καὶ ποῦ ἄφησε τὸ ἕνα του πόδι 'ς τὴ μάχη τῆς Ἀουστερλίτσης. Ἂν ἄκουγε ὁ Αὐτοκράτωρ αὐτὸ ποὺ ἔχω νὰ του

εἰπῶ, εἶμαι βέβαιος ὅτι, γι' ἀνταμοιβή, θὰ μ' ἔπερνε κ' ἐμένα μαζί του εἰς τὸν πόλεμο. Αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη μου ἐπιθυμία εἰς τὸν κόσμο! Ὦ, πολῖτα θεῖε, σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστέ με νὰ ἰδῶ τὸν Αὐτοκράτορα!

Κατόπι, χαμηλόνων τὴν φωνήν:

— Εἶνε γιὰ μιὰ συνωμοσία, προσέθεσε. Ξεύρω μιὰ συνωμοσία ἐναντίον του καὶ θέλω νὰ τοῦ τὴν φανερώσω.

— Συνωμοσία! Ξεύρεις καμμιὰ συνωμοσία κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος; Λέγε μου γρήγορα! θέλω νὰ μάθω!

Καὶ οἱ φαιοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν ρεβιγκόταν, ἐκαρφώθησαν μὲ αὐστηρὰν ἔκφρασιν ἐπὶ τοῦ ρακενδύτου παιδίου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸν ἐχώριζεν ἡ δορκάς, ἡ φέρουσα τὸν μικρὸν Κάρολον ἐπὶ τῆς ράχεως.

—Ἀλήθεια λές; ἠρώτησε καὶ πάλιν, βλέπων ὅτι τὸ χαμίνιον δὲν ἀπεκρίνετο.

— Καὶ γιατὶ νὰ 'πῶ ψέμματα; εἶπε τότε τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑποστῆ, χωρὶς νὰ χαμηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ ἀνδρός. Ἐγώ, πολῖτα θεῖε, δὲν ἤλθα πεζὸς ἀπὸ τὴν ὁδὸν Περγαμηνοποιίας, γιὰ νὰ 'πῶ ψέμματα 'ς τὸν Αὐτοκράτορα· ἀλλ' ἀπεναντίας γιὰ νὰ του εἰπῶ τὴν ἀλήθεια. Ἀφῆστέ με νὰ τὸν ἰδῶ, σᾶς παρακαλῶ. Ποῦ εἶνε;

Ὁ θεῖος Μπίμπης κατεβίβασε τὸν μικρὸν Κάρολον ἀπὸ τὴν δορκάδα.

— Ἔ, μικρέ! Εἰς προσο-σοχήν! τῷ εἶπε μὲ τόνον στρατιωτικοῦ παραγγέλματος. Ποῖος εἶνε ὁ Αὐτοκράτωρ;

Καὶ τὸ μικρὸν παιδίον, ὄρθιον καὶ εὐθυτενές, ὡς στρατιώτης εἰς παράταξιν, ἐχαιρέτισε στρατιωτικῶς καὶ ἀπήντησε:

— Ὁ θεῖος Μπίμπης!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΔΥΟ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ

Ἀκούσας τὴν ἀπάντησιν τοῦ Καρόλου ὁ μικρὸς Παρισινὸς, κατ' ἀρχὰς ἀπέμεινεν ἔκπληκτος. Κατόπι κατελήφθη ὑπὸ γέλωτος νευρικοῦ καὶ τέλος ἀνέκραξε:

—Ὡραῖο ἀστεῖο μὰ τὸ ναί! Ὁ πολίτης θεῖος εἶνε ὁ Αὐτοκράτωρ! Ἀκοῦς ἐκεῖ!.. Μὰ ἐγὼ δὲν γελιέμαι ἔτσι εὔκολα, μικρό μου! Ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν περιπατεῖ ποτὲ ὁλομόναχος. Ὁ Αὐτορκάτωρ βγαίνει πάντα μὲ μεγάλη συνοδεία ἀπὸ στρατιῶτας καὶ ἀπὸ φρουροὺς καὶ φορεῖ εἰς τὸ κεφάλι μιὰ κορῶνα ὁλόχρυση. Ἔννοια σου, καὶ αὐτὸς δὲν εἶνε παρὰ ὁ θεῖος Μπίμπης! Ἤθελες νὰ κοροϊδέψῃς, ἔ; Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν κακιόνω, μὴ φοβᾶσαι· φθάνει νὰ μοῦ 'πῇς ποῦ εἶνε ὁ Αὐτοκράτωρ. Κ' ἐγώ, γι' ἀνταμοιβή, θὰ σε χορέψω καὶ θὰ σου τραγουδήσω ἕνα τραγουδάκι, μὰ ἕνα τραγουδάκι!... νὰ ἔτσι.

Καὶ δράξας τὸ παιδίον ἀπὸ τὰς δύο χεῖρας, ὁ νεανίσκος ἤρχισε νὰ περιστρέφεται, χορεύων καὶ ᾄδων:

— Τζίγκι-τζίγκι-τζίγκι-τζόν!.. Τζίγκι-τζίγκι-τζίγκι-τζόν.

Τὸ μικρὸν παιδίον ἦτο κατενθουσιασμένον. Ὁ θεῖος Μπίμπης ἐγελοῦσεν ἐπίσης.

— Δέν μου λές, ποιός εἶσαι; ἠρώτησε τὸν νεανίσκον.

Οὗτος ἐσταμάτησεν ἀμέσως καὶ τοξεύσας βλέμμα πονηρίας πρὸς τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν ρεβιγκόταν,

— Ποιὸς εἶμαι, εἴπατε, θεῖε Μπίμπη; ἠρώτησε καὶ αὐτός.

Συνενώσας τότε τὰς πτέρνας καὶ ἀνυψώσας τὴν χεῖρα μέχρι τῶν πυκνῶν του χρυσῶν βοστρύχων, διὰ νὰ χαιρετίσῃ στρατιωτικῶς, ὅπως εἶχε κάμῃ καὶ ὁ μικρὸς Κάρολος, ἀπήντησεν:

— Ἀφ' οὗ σεῖς εἶσθε ὁ Αὐτοκράτωρ Ναπολέων, ἐγὼ εἶμαι ὁ Πρίγκηψ τῆς ὁδοῦ Περγαμηνοποιίας!

Ὁ θεῖος Μπίμπης ἐτράβηξεν ὀλίγον τὸ αὐτὶ τοῦ μικροῦ ἀστείου γελῶν.

— Ἄ, εἶσαι Πρίγκηψ καὶ τοῦ λόγου σου; εἶπε. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ Μέγα Συμβούλιον ἐν ἀπαρτίᾳ: Εἷς Αὐτοκράτωρ καὶ δύο Πρίγκηπες. Ἐμπρός, εἰπέ μας τὴν συνωμοσίαν σου.

Τὸ παιδίον ἔγεινε πάλιν σοβαρόν.

— Σᾶς εἶπα ὅτι δὲν πρέπει νὰ γελοῦμε μ' αὐτὰ τὰ πράγματα! εἶπε. Θεῖε Μπίμπη, ἀφῆστε πεῖά τ' ἀστεῖα καὶ ὁδηγήσατέ με πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα.

— Πῶς; Δὲν πιστεύεις λοιπὸν ὅ,τι σοῦ εἶπε ὁ μικρὸς αὐτὸς πρίγκηψ; Νομίζεις ὅτι ἀστειεύθηκε; Πολὺ καλά! θὰ σου ἀποδείξω ἀμέσως ὅτι εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ σύρας ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του μίαν συρίκτραν ἀργυρᾶν, τὴν ἔφερεν εἰς τὸ στόμα καὶ ἀφῆκεν ἦχον ὀξὺν καὶ παρατεταμένον. Μόλις ὁ ἦχος οὗτος εἶχε σβεσθῆ, καὶ ἀμέσως ἐφάνησαν δύο δασοφύλακες, φοροῦντες πρασίνην στολήν, κεντημένην μὲ μελίσσας χρυσᾶς.

— Ποῦ εἶνε ἡ φρουρά; ἠρώτησεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν στακτερὴν ρεβιγκόταν.

— Εἰς τὰ ὅπλα, Μεγαλειότατε!

Τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν ἀκούσας ὁ μικρὸς παρισινὸς ἐρρίγησεν ὅλος καὶ ἀνήγειρε μὲ φόβον τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀπεκάλει ἕως τώρα «θεῖον Μπίμπην.»

Ἦτο λοιπὸν πράγματι ὁ Αὐτοκράτωρ;

— Νὰ ἔλθῃ ἐδῶ! διέταξεν οὗτος.

Ἀμέσως εἷς τῶν δασοφυλάκων ἐχύθη πρὸς τὴν δενδροστοιχίαν καὶ ἄλλοι δύο συριγμοὶ ἀντήχησαν ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα. Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ἀπὸ μακρὰν τὸ ρυθμικὸν βῆμα ἀνδρῶν βαινόντων στρατιωτικῶς καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς μακρᾶς δενδροστοιχίας ἐπεφάνη στίχος γρεναδιέρων τῆς φρουρᾶς, προχωρούντων ἐν τάξει πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἵσταντο τὰ τρία πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας.

Ὁ «Πρίγκηψ» τῆς ὁδοῦ Περγαμηνοποιίας ἤρχισε νὰ τα χάνῃ εἰς τὰ κα-λά... Μὲ τὸ στόμ' ἀνοικτόν, μὲ τὸν ἕνα πόδα πρὸ τοῦ ἄλλου, ἦτο ἕτοιμος νὰ τραπῇ εἰς φυγήν. Ἔμενεν ἐν τούτοις εἰς τὴν θέσιν του, ὡς μαγευμένος, ἐκ τῆς θέας τῶν γρεναδιέρων, οἱ ὁποῖοι ἐξηκολούθουν νὰ προχωροῦν, μὲ τὴν λόγχην ἐφ' ὅπλου.

— Λοχαγέ, εἶπεν ὁ θεῖος Μπίμπης μὲ φωνὴν αὐστηράν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φυλάττεται τὸ δάσος; Πῶς ἀφίνετε νὰ εἰσέρχωνται ἐδῶ μέσα ἄνθρωποι ὕποπτοι, ὡς αὐτὸ τὸ παιδί;

Καὶ ἔδειξε τὸ παιδίον μὲ τὸν κόκκινον σκοῦφον.

Ὁ ἀξιωματικὸς ὑπεκλίθη.

— Θάνακριθῇ ὁ ἀρχιφύλαξ, ἀπήντησεν. Οἱ ἄνδρες του παρημέλησαν τὸ καθῆκόν των. Πρέπει νὰ συλλάβωμεν τὸν μικρὸν αὐτόν;

Τὸ παιδίον προσήλωσε τὸ θαρραλέον του ὄμμα ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν στακτερὴν ρεβιγκόταν.

— Ναί! συλλάβετε τὸν δολοφόνον! διέταξεν ὁ πρὸ ὀλίγου θεῖος Μπίμπης.

Τὸ παιδίον οὔτε κἂν ἐκινήθη.

— Δολοφόνος, Μαγαλειότατε! Δολοφόνος αὐτὸ τὸ παιδί! εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, θέτων τὴν βαρεῖάν του χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ παιδίου.

Ὁ μικρὸς Παρισινὸς ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ἀπαθής· ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ διαμαρτυρία ἠκούσθη ἀπὸ ἄλλο μέρος.

— Κάτω τὸ χέρι σας! ἀνέκραξε τὸ ἄλλο παιδίον, προχωροῦν μετ' ὀργῆς. Μ' ἐπερπάτησε 'στὴ ράχη του, μοῦ εἶπε τραγούδια, μ' ἐχόρεψε... Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ!

Ὁ Αὐτοκράτωρ,—διότι ἦτο πράγματι ὁ Αὐτοκράτωρ Ναπολέων, κάμνων τὸν πρωϊνόν του περίπατον εἰς τὸ δάσος τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Σαὶν Κλού, ὅπου διέμενε τὸ θέρος, μετὰ τοῦ μικροῦ πρίγκηπος Καρόλου-Ναπολέοντος, πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του Λουδοβίκου, βασιλέως τῆς Ὁλλανδίας, καὶ τῆς Βασιλίσσης Ὀρτενσίας, θυγατρὸς τῆς Αὐτοκρατείρας Ἰωσηφίνης,—ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκύτταξε μειδιῶν τὸν ἀνεψιόν του.

— Ἰδοὺ ἕνας καλὸς ὑπερασπιστής! εἶπε· καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, προσέθεσε: Τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶνε αἰχμάλωτος τοῦ πρίγκηπος Καρόλου. Ὅ,τι εἶπα, τὸ εἶπα μόνον διὰ νὰ δοκιμάσω τὸ θάρρος του καὶ τὴν ἀφοβίαν του. Πηγαίνετε!

Καὶ συνώδευσε τὴν διαταγήν του διὰ νεύματος.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀφῆκε τὸ παιδίον, ἐχαιρέτισε καὶ ὀπισθοχώρησεν ἓν βῆμα.

Τότε ὁ μικρὸς πρίγκηψ, λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν νέον του φίλον, ἐπροχώρησε καὶ ἐστάθη πρὸ τοῦ στίχου τῶν γρεναδιέρων.

— Ζήτω ὁ παπποῦς! ἀνέκραξε.

Τὸν εἶχον μάθη νὰ κράζῃ ἀδιαφόρως τὸν Αὐτοκράτορα πότε «θεῖον» καὶ πότε «παποῦν» διότι, ἐν ᾧ ἦτο ἀνεψιὸς τοῦ Ναπολέοντος, ὡς τέκνον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἦτο συγχρόνως καὶ ἔγγονος τῆς συζύγου του, τῆς Αὐτοκρατείρας.

Οἱ γρεναδιέροι ἐπαρουσίασαν ὅπλα καὶ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ των ἐστράφησαν δεξιᾷ, ἐκίνησαν καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθησαν.

— Τώρα λοιπόν, Πρίγκηψ, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, στραφεὶς πρὸς τὸ ρακένδυτον χαμίνιον, εἰμποροῦμεν νὰ μάθωμεν τὰ κατὰ τὴν συνωμοσίαν σου; Πρῶτα ὅμως, ὑποθέτω ὅτι θὰ ἔχῃς ἄλλο ὄνομα, ἀπὸ αὐτὸ ποὺ μας εἶπες πρὸ ὀλίγου.

— Μάλιστα. Μὲ λέγουν Ἕκτωρα· ὁ πατέρας μου ἦταν ὁ Φίλιππος Ἄλβας, ποῦ ἐπολέμησε γι' ἀγάπη τοῦ Βασιλειᾶ καὶ σκοτώθηκε ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴ Βανδέα.

— Ἄ, ἄ, ἕνας Βασιλόφρων, μετανάστης! εἶπεν ὁ Ναπολέων.

— Πολῖτα Μεγαλειότατε, ὑπέλαβε τὸ παιδίον. Σᾶς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε γιὰ ὅ,τι εἶπα καὶ ἔκαμα μπροστά σας... Ἂν ἤξευρα ὅτι σεῖς εἶσθε ὁ Αὐτοκράτωρ, ποτὲ δὲν θὰ μιλοῦσα ἔτσι, οὔτε θὰ ἐσήκονα τὸν μικρὸν Πρίγκηπα εἰς τὸν ὦμόν μου, οὔτε...

— Καλά, καλά· διέκοψεν ἀνυπομόνως ὁ Αὐτοκράτωρ· καὶ ἡ συνωμοσία;

[Ἕπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Εὐδοξίας Δυποσῆ*.

ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Εἶδ' ἕνας ἀγριόγατος
Σπίτι κρημνισμένο
Καὶ μὲ σπουργιτοφωλιὲς
Καταστολισμένο.

Κι' ἀρχινᾷ ὁ πονηρὸς
Ψεύτικα νὰ κλαίγῃ,
Νὰ κουνιέται, νὰ βογκᾷ,
Καὶ βραγχνὰ νὰ λέγῃ:

—«Ἄχ! κακὸ ποῦ μ' ἔτυχε,
»Χάθηκα καὶ πάγω!
»Ὁ πτωχὸς τυφλώθηκα,
»Δὲν 'μπορῶ νὰ φάγω!

»Ἄχ! βοήθα με νὰ βγῶ
»Ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι,
»Νοικοκύρη μου καλέ,
»Φίλε μου σπουργίτη»

Τότ' ὁ γεροσπούργιτας
Εἶπε:—«Κι' ἂν σὲ ἰδοῦμε
«Ψόφιον, κὺρ ἀγριόγατε,
»Θὰ προφυλαχθοῦμε.»

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

29 Δεκεμβρίου.

Ἐπῆγα σήμερον εἰς τὴν παιδικὴν ἑορτήν, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁμίλου τῶν Φιλομούσων. Τί κόσμος, τί βοή! Καὶ εἶνε ὅλῳ παιδιά, χαρούμενα καὶ εὐτυχισμένα παιδιά, παιδιὰ ποὺ ἀγοράζουν τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ λαχείου καὶ ψάχνουν νὰ εὕρουν τί τους ἔπεσε· παιδιὰ ποὺ πέρνουν τὸ παιγνιδάκι των καὶ φεύγουν· παιδιὰ ποὺ ψαρεύουν, μέσα σὲ θάλασσαν ἀπὸ ἄμμον, ἀντὶ ψάρια παιγνίδια· παιδιὰ ποὺ παρακολουθοῦν τὰ θαυμάσια τῆς μαγικῆς λυχνίας· παιδιὰ ποὺ βλέπουν εἰς τὸ πανόραμα, παιδιὰ ποὺ τριγυρίζουν γύρω εἰς τὸ καταστόλιστον πρωτοχρονιάτικον Δένδρον τῆς αἰθούσης...

Πόσους φίλους μας βλέπω ἐκεῖ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ με βλέπουν... Νὰ ὁ μικρὸς Ἕλλην Σγαναρέλλος, νὰ ὁ Τζί-Τζί-Μπούμ-Μπούμ, νὰ ὁ Οἰδίπους Τύραννος, νὰ ἡ Ναυτοπούλα, νὰ ἡ Εὐτυχὴς Θνητή, νά... Ἀλλὰ ποῖον νὰ πρωτοσημειώσω; Ἔχομεν εὐτυχῶς τόσους φίλους!

Καὶ συλλογίζομαι τί πλῆθος θὰ εἶνε ἀπὸ γνώριμα προσωπάκια, ἀπὸ ἀγαπητὰ ὀνοματάκια καὶ ἀπὸ ψευδώνυμα, εἰς μίαν ἄλλην αἴθουσαν, εἰς μίαν ἄλλην παιδικὴν ἑορτήν, ἀσυγκρίτως ὡραιοτέραν: Εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως! Εἰξεύρω παιδιὰ ποὺ τὴν ὀνειροπολοῦν, ὡς τὴν γλυκυτέραν των ἡμέραν. Ἀλλ' ἐξομολογοῦμαι ὅτι δὲν τὴν ὀνειροπολῶ κ' ἐγὼ μὲ ὀλιγώτερον καρδιοκτύπι.

Καὶ ἐπιστρέφω εἰς τὴν σημερινὴν ἑορτήν. Τί κάμνουν ποὺ φαίνονται τόσον εὔθυμα καὶ εὐτυχῆ τὰ παιδιά; Διατί τὰ καμαρόνουν τόσον οἱ μεγάλοι;.. Τὰ παιδιά, μὲ τὴν διασκέδασίν των αὐτήν, εὐεργετοῦν,—χαρίζουν εἰς τὸ Ἄσυλον τῶν πτωχῶν Ἐργατίδων 1600 δραχμάς. Τόσαι εἰσεπράχθησαν σήμερον ἀπὸ τὴν ἑορτήν.

—

30 Δεκεμβρίου.

Τί καλά! Καὶ τὰ πτωχὰ παιδιὰ δὲν ἔμειναν ἐφέτος πολὺ δυσηρεστημένα. Ἔρχομαι ἀπὸ τὸ Ὠδεῖον, ὅπου εἶχαν καὶ αὐτὰ τὸ Δένδρον των. Διακόσια παιδιὰ εἶχαν μαζευθῆ ἐκεῖ, καὶ θὰ ἐμαζεύοντο βέβαια πολὺ περισσότερα, ἂν ὑπῆρχον ἄφθονα τὰ μέσα, ὥστε νὰ ἱκανοποιηθοῦν ὅλα. Δυστυχῶς ὅμως ἡ Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν, ἡ ὁποία διωργάνωσε τὴν φιλανθρωπικὴν ἑορτήν, μόνον εἰς διακόσια παιδιὰ ἐπέτρεψε νὰ εἰσέλθουν, διότι διὰ τόσα μόνον εἶχε δῶρα.

Διακόσια παιδιά! Καὶ τί εἶνε ἐμπρὸς εἰς τὸ πλῆθος τῶν πτωχῶν παιδιῶν; Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ παράπονοῦμαι, ἀφ' οὗ ἔγεινεν ἡ καλὴ ἀρχή. Τοῦ χρόνου οἱ εὔποροι εἰμπορεῖ νὰ φανοῦν γενναιότεροι καὶ νὰ χαροῦν πολὺ περισσότερα πτωχά.

Τί συγκινητικὸν θέαμα παρουσιάζει ἡ αἴθουσα τοῦ Ὠδείου! Λάμπει τὸ Δένδρον καταστόλιστον. Πῶς τὸ κυττάζουν τὰ πτωχὰ παιδάκια! ὦ, βέβαια θὰ νομίζουν ὅτι ὀνειρεύονται... Ἕνας κύριος τὰ προσφωνεῖ μὲ γλυκύτητα, μὲ τρυφερότητα καὶ τοις συνιστᾷ νὰ εἶνε εὐσπλαγχνα πρὸς τὰ πτηνά. Καὶ τὸ ὑποσχόνται ἀπὸ μέσα των τὰ παιδάκια, ἀφ' οὗ τοὐλάχιστον τὸ θέλουν οἱ καλοὶ κύριοι καὶ αἱ κυρίαι ποὺ τα περιποιοῦνται τόσον καὶ τα φιλοδωροῦν.

Κατόπι μοιράζονται παιγνιδάκια, φορεματάκια, κοῦκοι, πορτοκάλια. Καὶ φεύγουν τὰ παιδιὰ μὲ τὰ δῶρά των, μὲ γέλια καὶ μὲ χαρές.

Ἀλλ' ἀπ' ἔξω τὰ περιμένουν τὰ ἄλλα παιδιὰ ποὺ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ εἰσέλθουν. Τὰ καϊμένα! πῶς ζηλεύουν τὰ εὐτυχῆ των συντρόφια!..

—

31 Δεκεμβρίου.

Τί ζωηρότης σήμερον τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ! Ὅλος ὁ κόσμος ἐκεῖ. Σφυρίκτες, τροκάνια, χαρτάκια, γέλια, φωνές... Πάλιν παιδιά, παντοῦ παιδιά, βασιλεύουν τὰ παιδιά, ζήτω τὰ παιδιά.

Νὰ καὶ ὁ μικρὸς πρίγκηψ Ἀλέξανδρος μὲ τὴν ἄμαξαν. Τὸν περιστοιχίζουν ὅλα τὰ παιδάκια καὶ τὸν ραίνουν μὲ χαρτάκια καὶ ἐπευφημοῦν καὶ ζητωκραυγάζουν. Κατενθουσιασμένος ὁ μικρὸς πρίγκηψ ἀπὸ τὴν ὑποδοχήν!

Νὰ καὶ ὁ Βασιλεὺς μὲ τὴν βασιλόπαιδα Μαρίαν, χωρὶς συνοδείαν, μέσα εἰς τὸ πλῆθος, ὅπως ὅλοι. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐμπρὸς χύνονται παιδιὰ καὶ ἀνοίγουν τόπον, καὶ ἀπὸ πίσω παιδιὰ πάλιν ἀποτελοῦν ἅλυσιν μὲ τὰς χεῖρας συμπεπλεγμένας καὶ ἐμποδίζουν τὸ πλῆθος νὰ ὁρμήσῃ καὶ νὰ στενοχωρήσῃ τὸν Βασιλέα.

Ὦ, πῶς μαρέσφυν αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποὺ μὲ τόσην ἑτοιμότητα καὶ προθυμίαν περιστοιχίζουν καὶ προασπίζουν τὸν Βασιλέα των!..

Καὶ ραίνουν ὁλονὲν τὸν Βασιλέα ἀπὸ παντοῦ καὶ παντοῦ τὸν ὑποδέχονται μ' ἐνθουσιασμόν, καὶ τὸν ἀκολουθοῦν μὲ ζητωκραυγὰς ἕως τὸ Παλάτι.

Μεγάλη κίνησις καὶ ζωηρότης καὶ εὐθυμία ἐφέτος εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Ἂς εἶνε καλὸς οἰωνὸς διὰ τὸ νέον ἔτος.

—

1 Ἰανουαρίου.

Βρέχει, βρέχει, βρέχει...

Καί μου λέγουν ὅτι θὰ πέσουν μὲ τόσην ἀφθονίαν ἐφέτος τὰ καλά, μὲ ὅσην πίπτει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἡ πρωτοχρονιάτικη αὐτὴ βροχή—ἡ ὁποία, φεῦ! ἠρήμωσε τοὺς δρόμους καὶ ἀνέκοψε τὴν κίνησιν καὶ τὴν ζωηρότητα.

Σιωπηλὴ ἡ Πρωτοχρονιά μας ἐφέτος· δὲν ἀκούεται ἔξω τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τὸν μονότονον κρότον τῆς βροχῆς.

Πηγαίνω εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Διαπλά-

σεως. Καὶ ἐκεῖ παιδιά. Ἡ βροχὴ δὲν ἠμπόδισεν ὅσους δὲν ἐπρόφθασαν χθές, νὰ ἔλθουν νἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των σήμερον. Εἶνε δὰ καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς προθεσμίας τοῦ λαχείου!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔρχεται καὶ ὁ Διανομεὺς τοῦ Ταχυδρομείου, ἐντὸς τῶν ἐπιστολῶν, φέρων σήμερον καὶ εὐχάς. Ἡ Διάπλασις κατὰ τὴν συνήθειάν της, τὸν φιλοδωρεῖ γενναίως καὶ ὁ Διανομεὺς φεύγει χαρούμενος.

Τὸν βλέπει ἕνα παιδάκι ἀπὸ τὴν ἐξωστόθυραν, ποῦ βρέχεται τώρα εἰς τὸν δρόμον καὶ τρέχει...

— Ὁ καϊμένος ὁ Διανομεύς! λέγει· πῶς θὰ ὑποφέρῃ σήμερα νὰ τρέχῃ ὅλη τὴν ἡμέρα μ' αὐτὴ τὴ βροχή!

— Ἔννοια σου, ἀπαντᾷ ἕνα ἄλλο παιδί, καὶ γι' αὐτὸν σήμερα ἡ βροχὴ εἶνε . . . Χρυσῆ Βροχή!

Ἐννοοῦσε τοὺς μποναμάδες ὁ πονηρός!

—

Ἀθηναιερόν.

Καὶ ἄλλος διάλογος πρωτοχρονιάτικος.

— Γιάγκο, δὲν θὰ διαβάσῃς καὶ λίγο ταὐρινὰ μαθήματα;

— Δὲν εὐκαιρῶ τώρα!

— Καὶ τί κάνεις;

— Παίζω!

* * *

Τὰ μικρότερα παιδιὰ ἔχουν ὡς ἐργασίαν τὸ παιγνίδι. Ἀλλ' ὑπάρχουν μεγαλήτερα τόσον φιλόπονα, ὥστε τὴν ἐργασίαν τὴν ἔχουν... παιγνιδάκι!

Φ.

ΑΨΟΥΤ!! ΑΨΟΥΤ!!

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΓΤΤΑΞΕ, Τάκη! τί νὰ ἔχῃ μέσα αὐτὸ τὸ ὡραῖο κουτί; εἶπεν ἡ Ἑλενίτσα εἰς τὸν ἀδελφόν της καὶ του ἔδειξεν ἕνα κίτρινον κοκκάλινον κουτὶ ποὺ ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τῆς μάμμης των.

— Δὲν ἠξεύρω! εἶπεν ὁ Τάκης· ἢ χαλκομανίες, πρέπει νὰ ἔχῃ ἢ γραμματόσημα . . .

— Ἡ κουρέτα! εἶπεν ἡ Ἑλενίτσα.

— Νά το ἀνοίξω;

Καὶ χωρὶς νὰ του δώσῃ κανεὶς τὴν ἄδειαν, ὁ Τάκης ἐπῆρε τὸ κουτὶ καὶ το ἄνοιξεν.

— Μπᾶ! εἶπε· δὲν ἔχει παρὰ μιὰ μαύρη σκόνη· κ' ἐγὼ ἔλεγα . . .

— Κρῖμα! εἶπεν ἡ Ἑλενίτσα. Τί ὡραῖα δμως ποὺ μυρίζει. Μήπως εἶνε πούδρα ἀράπικη;

Καὶ ἔβαλε τὴν μυτίτσαν της εἰς τὸ κουτί, διὰ νὰ μυρίσῃ καλλίτερα τὴν μαύρην σκόνην. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ ὁ Τάκης . . . Σὲ ὀλίγον, ἀψούτ!! ὁ ἕνας ἀπὸ ἐδῶ, ἀψούτ!! ὁ ἄλλος ἀπὸ ἐκεῖ . . . Τοὺς ἔπιασεν ἕνα πτάρνισμα φοβερὸ καὶ ἀτελείωτο.

— Φαίνεται ὅτι ἐκρυολογήσαμε! εἶπε μὲ τρόμον ἡ Ἑλενίτσα. Δυστυχία μου! πάλι θὰ μου βάλουν βεντοῦζες . . . ἀψούτ!! . . καὶ θὰ μου δώσουν γιατρικά . . . ἀψούτ!! . .

— Καὶ θὰ μείνωμε . . . ἀψούτ!! . . εἰς τὸ κρεβάττι . . .

— Κλαῖς, Τάκη μου;

— Ὄχι δά! ἀψούτ!! τὰ μάτια μου εἶνε δακρυσμένα ἀπὸ τὸ πτέρνισμα... ἀψούτ!! Κρυολόγημα μιὰ φορά .. Καὶ τὰ δικά σου μάτια εἶνε δακρυσμένα...

Ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ μάμμη, εὗρε τὰ ἐγγονάκια της νὰ πταρνίζωνται τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου—ἀψούτ!! ὁ ἕνας ἀπὸ ἐδῶ, ἀψούτ!! ὁ ἄλλος ἀπὸ ἐκεῖ,—ὅπως φωνάζουν τὸ πρωὶ τὰ κοκόρια. Τὸ θέαμα ἦτο κωμικώτατον καὶ ἡ μάμμη δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια.

— Καλὲ τί ἐπάθετε; ἠρώτησεν.

— Ἐκρυολογήσαμε, γιαγάκα! ἀπήντησαν τὰ παιδιά, φοβισμένα. Ἀλλὰ ἡ μάμμη εἶδε τὴν ἀνοικτὴν της ταμβακοθήκην καὶ ἐνόησε τί συνέβη.

— Κακόπαιδα, εἶπε, ἐπειράζατε τὸν ταμβάκον μου! . . Ἔλα, ἔλα, σκουπισθῆτε τώρα καὶ δὲν εἶνε τίποτα . . . Αὐτὸ νὰ σας γίνῃ μάθημα, νὰ μὴν ἐγγίζετε εἰς τὸ ἑξῆς τίποτε, πρὶν νὰ σας δώσουν τὴν ἄδειαν . . . Μικρὸν τὸ πάθημά σας· ἀλλὰ ἠμποροῦσε νὰ εἶνε καὶ μεγαλήτερο. Κανεὶς δὲν ἠξεύρει τί εἰμπορεῖ νὰ πάθῃ, ὅταν κάμνῃ πράγματα τοῦ κεφαλιοῦ του!

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

ΣΠΙΝΟΣ Ο ΛΙΝΟΦΙΛΟΣ

Ὁ Σπῖνος εἶν' ἕνα πουλάκι
χαριτωμένο, ζωηρό·
κοκκινωπὸ ἔχει στηθάκι,
μὰ τἄλλο σῶμα στακτερό.

Λαμπερὰ μάτια νὰ κυττάῃ,
καὶ δυὸ στακτόλευκα πτερά,
ἐδῶ κ' ἐκεῖ γιὰ νὰ πετάῃ...
καί, σὰν ψαράκι, μιὰν οὐρά.

Ἔχει καὶ δυὸ μικρὰ ποδάρια
μὲ τρία δάκτυλα λεπτά,
γιὰ νὰ κλαρώνῃ 'ς τὰ κλωνάρια
τοῦ λιναριοῦ τὰ λυγιστά.

Μυτερὸ ράμφος νὰ φονεύῃ
κάθε σκουλῆκι βλαβερό,
ποὺ βόσκει 'ς τἄνθη καὶ φωλεύει
μέσ' 'ς τὸν καρπὸ τὸν τρυφερό.

Λαιμὸ τετράχορδο καὶ γλῶσσα
σπιν-σπὶν γλυκὰ νὰ κελαδῇ
τὰ τραγουδάκια του τὰ τόσα
'ς τὸ ἀνθοστόλιστο κλαδί.

Ὁ Σπῖνος ἀγαπᾷ περίσσια
τἀδέλφια του τὰ πτερωτά,
καὶ κηλαϊδάει παραδείσια
ὅταν μαζὶ μ' αὐτὰ πετᾷ.

Μόνος του ὅμως ἀργοψάλλει...
νὰ τραγουδῇ δὲν ἀγαπᾷ·
καὶ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι
εἰς τὸ κλαδάκι του σωπᾷ!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 5).

Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ βιβλία ἦσαν ἱστορίαι ζώων, τὰς ὁποίας μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἀνεγίνωσκεν ὁ Ἐρρῖκος.

— Μόνον ἡ ἱστορία τῆς Ἀσπρούλας μου δὲν εἶνε γραμμένη, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Καὶ ὅμως ἡ κυρία Μίλχ μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχει σπουδαίαν ἱστορίαν ἡ ἀγαπητὴ αὐτὴ Ἀσπρούλα. Τί κρῖμα!..

Καὶ ἔκαμνε διαφόρους ἐρωτήσεις περὶ τῆς Ἀσπρούλας του.

— Κυρία Μίλχ, τί της συνέβη λοιπόν;

— Τῆς συνέβησαν ἕνα σωρὸ πράγματα, παιδί μου, ἀπαράλλακτα ὅπως εἰμπορεῖ νὰ συμβοῦν καὶ εἰς ἄνθρωπον. Ἔζησε μέσα εἰς παλάτια μὲ μεγάλους κυρίους· ἔζησε μέσα εἰς καλύβας καὶ εἰς τσαντήρια ἀτσιγγάνων· ἔπαιξε εἰς πολλὰ θέατρα· ἐχόρευσεν εἰς τὴν Μεγάλην Ὄπεραν τῆς Βιέννης, ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἂν ἠμποροῦσε νὰ ὁμιλήσῃ, θὰ σοῦ τὰ ἔλεγεν ὅλα!

— Μὰ 'πῆτέ τά μου σεῖς!

— Ἀ, ἐγὼ δὲν ἠξεύρω.

— Ἔλα, Φράγκ, διηγήσου μου ἐσὺ τὴν ἱστορία τῆς Ἀσπρούλας.

— Καὶ ποῦ ξεύρω ἐγώ; Μήπως ἤμουν μέσα 'ς τὴν προδιά της; Ξεύρω ὅτι ἔχει μεγάλη ἱστορία, ἀλλὰ τόσῳ μόνον. Ρωτῆστε τὴν ἴδια!

Ὁ Ἐρρῖκος δὲν ἦτο τόσον ἁπλοϊκὸς, ὥστε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν ἰδίαν. Τί κρῖμα ὅμως — ἐσκέπτετο, — νὰ μὴ ζῇ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αἰσώπου, ὅταν ὡμιλοῦσαν τὰ ζῷα. Ἡ Ἀσπρούλα τότε βεβαίως θὰ τῳ διηγεῖτο τὰς περιπετείας της.

Εἴπομεν ὅτι τὸ ἀπομεσήμερον ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὅλοι γύρω των ἐκοιμῶντο, ὁ μικρὸς Ἐρρῖκος καὶ ἡ φίλη του Ἀσπρούλα εἶχον καθήσῃ ἐκεῖ εἰς τὴν σκιὰν καὶ συνωμίλουν... Μετ' ὀλίγον ὁ Ἐρρῖκος ἀπώθησεν ἐλαφρῶς τὴν Ἀσπρούλαν καὶ εἶπεν:

— Ἄφησέ με τώρα, Ἀσπρούλα μου. Πρέπει νὰ μελετήσω τὸν μῦθόν μου. Ὑπεσχέθηκα εἰς τὸν μπαμπᾶ νὰ μανθάνω ἕνα μῦθον τὴν ἡμέραν, καὶ ὅταν, ξεύρεις, ὑποσχεθῇ κανεὶς κἄτι τι, πρέπει νὰ το ἐκτελῇ.

— Μπέεεεε! ἔκαμεν ἡ Ἀσπρούλα, ὡς ἐπιδοκιμάζουσα τοὺς λόγους τοῦ φίλου της.

Ὁ Ἐρρῖκος ἐξήγαγε τὸ βιβλίον του καὶ ἤρχισε νἀναγινώσκῃ:

Ἕνας βάτραχος σηκώθη
Ἀπ' τὸν ὕπνο του καὶ νοιώθει
Τὴ μυτίτσα του κλεισμένη . .
Τὴ φωνή του βραχνιασμένη. . .

— Δύσκολος μῦθος! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, ἀφ' οὗ τον ἀνέγνωσε δύο-τρεῖς φορᾶς. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τον μάθω.

Καὶ ἤρχισε νὰ χασμᾶται. Ἐνύσταζε καὶ παρ' ὀλίγον νἀποκοιμηθῇ καὶ αὐτός, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι γύρω του, ὅταν ἔξαφνα . . . . —ὤ, τί παράδοξον θαῦμα!— ἡ Ἀσπρούλα τὸν ἐσκούντησε μὲ τὸ ποδαράκι της καὶ τοῦ εἶπε μὲ γλῶσσαν ἀνθρωπινήν.

— Μὴν κοιμᾶσαι! ἔ, ξύπνα!

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος ἔκπληκτος. Ὀμιλεῖς λοιπόν, Ἀσπρούλα μου; Κ' ἐγὼ ἔλεγα ὅτι δὲν ὁμιλεῖς!

— Πῶς; εἶπεν ἡ Ἀσπρούλα. Δὲν ἀκοῦς που κάμνω μ π ὲ, μ π ὲ. . ;

— Ναί, σὲ ἀκούω που κάμνεις μ π ὲ μ π έ. Ἀλλ' ἕως τώρα δὲν ἐννοοῦσα καὶ καλὰ τί ἤθελες νὰ εἰπῇς. Πῶς γίνεται τώρα νά σ' ἐννοῶ καὶ νά μου φαίνεται ὅτι ὁμιλεῖς ἀνθρωπινά;

— Αὐτὸ θά σοῦ το ἐξηγήσω ἄλλην φοράν, εἶπεν ἡ Ἀσπρούλα. Τώρα ὅμως προσπάθησε νὰ μὴν κοιμηθῇς καὶ νὰ μάθῃς τὸν μῦθόν σου.

— Ὁ μῦθός μου εἶνε πολὺ δύσκολος, κ' ἐγὼ νυστάζω πολύ, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος. Ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ μὴν κοιμηθῶ καὶ ἀφ' οὗ σ' ἐννοῶ σήμερα τόσον καλά, σὲ παρακαλῶ πολὺ νά μου διηγηθῇς τὴν ἱστορίαν σου.

— Εὐχαρίστως! εἶπεν ἡ Ἀσπρούλα. Ὁ ἥλιος θἀργήσῃ νὰ δύσῃ· οἱ ἄλλοι κοιμοῦνται· ὁ Φράγκ δὲν θά μας κράξῃ πρὶν περάσουν δύο ὧραι. Ἔχομεν καιρόν.

Ἐκάθησε τότε ἡ Ἀσπρούλα καὶ ἤρχισε τὴν διήγησιν τῆς· Ὀδυσσείας της. Μὲ πόσον ἐνδιαφέρον τὴν ἤκουεν ὁ μικρὸς Ἐρρῖκος θὰ κρίνετε μετ' ὀλίγον καὶ σεῖς, μικροί μου ἀναγνῶσται, πού θά την ἀκούσετε ἐπίσης.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'.

«Ἐγεννήθηκα ἐδῶ, εἰς τῆς κυρίας Μίλχ. Ἂν μ' ἐρωτοῦσε κανεὶς ποῦ ἤθελα νὰ γεννηθῶ, δὲν θὰ ἠμποροῦσα

«Ἐμάνθανε νὰ φυσᾷ τὸ ποιμενικὸν κέρας». (Σελ. 5, στήλ. γ').

βέβαια νὰ εὕρω καλλίτερον σπίτι καὶ προπάντων ὡραιότερον τόπον. Πρέπει νὰ ἔγεινεν ἐπίτηδες διὰ γίδες· ἐδῶ ὑπάρχουν μέρη διὰ νἀναρριχᾶται κανεὶς ὅσον θέλῃ· ἐδῶ ὑπάρχουν χόρτα καὶ δενδρύλλια ἀρωματώδη καὶ γευστικώτατα· ἐδῶ ὑπάρχουν δροσεραὶ πηγαί, αἱ ὁποῖαι τρέχουν ἀπὸ βράχον εἰς βράχον καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ πίνῃ χωρὶς νὰ σκύπτῃ πολύ,—πρᾶγμα ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον.

«Τότε ἡ κυρία Μίλχ δὲν ἦτο τόσον πλουσία, ὅσον τώρα. Δὲν εἶχεν ἀγελάδες, παρὰ μόνον τρεῖς γίδες, τὰς ὁποίας δύο φορὰς τὴν ἡμέραν ἔστελλεν εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ δίδουν τὸ γάλα των. Ἡ μία ἦτο χρώματος καφὲ μὲ γάλα καὶ την ἔλεγαν Ξανθήν· ἡ ἄλλη εἶχεν ὅλῳ γραμμὲς ἄσπρες καὶ μαῦρες καὶ την ἔλεγαν Μπιρμπίλω. Ἡ μητέρα μου ἦτο ἡ μεγαλητέρα καὶ ἀπὸ τὰς τρεῖς. Τὸ σῶμά της ἕως τοὺς ὤμους ἦτο κάτασπρον· ὁ δὲ λαιμὸς καὶ τὸ κεφάλι της κατάμαυρα σὰν τὸ πτερὸν τοῦ κόρακος. Τὴν ἔλεγαν Εὐμορφούλαν καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἐταίριαζε πολύ.

«Ἔκαμνε ἄφθονον γάλα καὶ τόσῳ παχύ, τόσῳ εὐῶδες, ὥστε τὸ εἶχαν μόνον διὰ τοὺς ἀσθενεῖς. Ὅταν ἐγεννοῦσε κατσικάκια, μόλις ὀλίγας ἡμέρας τὴν ἄφηναν νὰ τα θηλάζῃ καὶ κατόπι τῆς τα ἔπερναν. Δέν τα ἐξαφάβλεπε ποτὲ πλέον, δὲν ἤξευρε τί ἐγίνοντο· καὶ αὐτὸ της ἐπροξενοῦσε μεγάλην λύπην.

«Ὅταν ἤλθα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον, ἡ μητέρα μου ἐστοχάσθη ὅτι θὰ συνέβαινε τὸ ἴδιον: ὅτι μόνον ὀλίγας ἡμέρας θὰ τὴν ἄφηναν νὰ με ἀγαπᾷ καὶ ὅτι κατόπι θὰ μας ἐχώριζαν διὰ παντός... Ἀλλ' ἐπειδὴ ἤμουν πάρα πολὺ εὔμορφη καὶ ἄσπρη κάτασπρη, ἡ κυρία Μίλχ ἀπεφάσισε νὰ με κρατήσῃ. Ἔπειτα πρὸ καιροῦ ἡ Καρλόττα καὶ ἡ Μαργαρίτα, τὰ δύο κοριτσάκια της, ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἔχουν ἕνα κατσικάκι διὰ νὰ παίζουν μαζί· καὶ ἡ μητέρα των ἤθελε νὰ τα εὐχαριστήσῃ, διότι ἦσαν φρόνιμα κοριτσάκια.

«Φαντάζεσαι πλέον τὴν χαρὰν τῆς ἰδικῆς μου μητέρας, ποῦ της ἐπέτρεψαν νὰ με κρατήσῃ καὶ νὰ με μεγαλώσῃ. Μηνομίσῃς ὅμως ὅτι γι' αὐτὸ μὲ ἐπαραχάϊδεψε καὶ μ' ἐχάλασεν! ὄχι ἀπεναντίας. Ἦτο ἀπὸ τὰς συνετὰς ἐκείνας μητέρας, ποῦ ὅσον περισσότερον ἀγαποῦν τὰ παιδιά των, τόσον αὐστηρότεραι γίνονται. Μ' ἐχάϊδευε ὅταν ἤμουν φρόνιμη· ἀλλὰ ὅταν δὲν ἤμουν μ' ἐμάλωνε καὶ ὄχι σπανίως μάλιστα μ' ἐκτυποῦσε καὶ μὲ τὰ κεράτά της. Ἀλήθεια δὲν μ' ἐκτυποῦσε καὶ πολὺ δυνατά· μία μητέρα εἶνε πάντοτε ἐπιεικὴς μ' ὅλην της τὴν αὐστηρότητα· ἀλλ' ἐντοσούτῳ ἡ κερατιές μ' ἐπονοῦσαν καὶ δέν τας ἐξεχνοῦσα εὐκολα. . .

«Ἡ Ξανθὴ καὶ ἡ Μπιρμπίλω δὲν εἶχαν τὸν χαρακτῆρα τῆς μητέρας μου. Ἄλλοτε εἶχαν ἀναθρέψῃ καὶ αὐταὶ κατσικάκια, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοις δώσουν καμμίαν ἀνατροφήν. Τὰ εἶχαν ἀφήσῃ νὰ μεγαλώσουν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, χωρὶς αὐταὶ νὰ τα βοηθήσουν εἰς τίποτε. Καὶ ὅταν ἐτύχαινε νὰ περνοῦν, τὴν ὥραν ποὺ μ' ἐτιμωροῦσεν ἡ μητέρα μου, τῆς ἐφώναζαν:

«— Μή το κτυπᾷς τὸ τσαμένο! μή το κτυπᾷς!.. Καϊμένη Εὐμορφούλα, — ἔλεγεν ἡ Μπιρμπίλω, — δὲν μπορεῖς

τάχα νὰ μεταχειρίζεσαι πιὸ μαλακὰ τὸ κοριτσάκι σου ;

«— Ἄ, ἐγὼ δὲν ἐκεράτισα ποτὲ τὰ παιδιά μου, προσέθετεν ἡ Ξανθή ! ἄ, ἐγὼ τἀγαποῦσα πολὺ τὰ τσαμένα μου !

«— Καλές μου γειτόνισσες, ἀπεκρίνετο ἡ μητέρα μου· ὅπως δέν μ' ἔνοιασε ἐμένα ποτὲ γιὰ τὰ κατσικάκια σας, μὴ σας νοιάζῃ καὶ σᾶς γιὰ τὴν Ἀσπρούλα μου· πολὺ σας παρακαλῶ!»

«Ἡ διχογνωμία αὐτὴ εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀνατροφῆς, ἔκαμεν ἐπὶ τέλους τὴν μητέρα μου νὰ τα χαλάσῃ μὲ τὴν Ξανθὴν καὶ μὲ τὴν Μπιρμπίλω. Εἰς τὸ λιβάδι, ἂν ἡ μητέρα μου ἔβοσκεν ἀπὸ ἐδῶ, ἐκεῖνες ἀπὸ ἐκεῖ· καὶ εἰς τὸν σταῦλον δὲν ἄλλαζαν λέξιν. Ἀγαποῦσα πολὺ τὴν μητέρα μου καὶ ἐθεωροῦσα τὸν ἑαυτόν μου πολὺ εὐτυχῆ· ἀλλ' αὐτὸ δέν μ' ἐμπόδιζε νὰ συλλογίζωμαι καμμίαν φοράν, ὅτι τὰ κορίτσια τῆς Ξανθῆς καὶ τῆς Μπιρμπίλως που ποτὲ δέν τα ἐμάλωναν, ποτὲ δὲν τα ἐκεράτιζαν, παρὰ μόνον τὰ ἐχάϊδευαν, πρέπει νὰ ἦσαν πολὺ εὐτυχέστερα ἀπὸ ἐμέ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Βέρθας Βαδιέ*.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

Εἰς ἕνα χωρίον ἐζοῦσε μίαν φορὰν ἓν ἀνδρόγυνον μὲ ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην. Δὲν ἦσαν πλούσιοι, ἀλλ' οὔτε καὶ πτωχοί : εἶχαν τὸ ψωμί των καὶ τὴν ὑγείαν των· τί ἄλλο ἤθελαν ; Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, δὲν εἰμποροῦσαν νὰ ὑποφέρουν τοὺς ἄλλους νὰ εὐτυχοῦν καὶ τους ἐμίσουν. Ἅμα ἐτελείωνεν ἡ ἐργασία των, ἤθελαν νὰ καθήσουν καὶ οἱ δύο καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ κακολογοῦν τοὺς γείτονάς των : ὁ ἕνας ἔχει περισσότερα ἀπ' αὐτοὺς, αὐτοὶ δὲν ἔχουν τόσα ὅσα ὁ ἄλλος καὶ τὰ τοιαῦτα.

Εἶχαν καθήσῃ ἕνα βράδυ μαζὶ τὸ ἀνδρόγυνο καὶ τα ἔλεγαν, ὅταν ἔξαφνα σηκόνεται ἕνας ἀνεμοστρόβιλος, ἀνοίγει ὀρθάνοικτη τὴν θύρα καὶ σβύνει τὸ κερὶ που ἦτον εἰς τὸ τραπέζι. Εἰς τὴν θύραν παρουσιάζεται τότε μία κυρία τοσούτσικη, μικροσκοπική, ψηλὴ ἕως ἕνα δάκτυλο καὶ τόσον εὔμορφη, ποῦ δὲν περιγράφεται ἡ ὡραιότης της. Ἔλαμψε σὰν τὸν ἥλιο καὶ ἐφώτισε μὲ ἕνα λαμπρὸν φῶς ὅλην τὴν καλύβην, καὶ ἔβγαζε μία τόσον γλυκειὰ μυρωδιά, σὰν νὰ ἦτον ποτισμένη ἀπὸ μενεξέδες καὶ ζουμπούλια. Καὶ οἱ δύο, καὶ ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα, ἐτρόμαξαν, ἀλλὰ ἡ μικροσκοπικὴ κυρία τοὺς καθησύχασε :

— Μὴ φοβεῖσθε, παιδιά μου. Ἐγὼ εἶμαι καλὴ μάγισσα, ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ προθύμως ἐκτελῶ τοὺς κρυφοὺς πόθους των. Μήπως δὲν εἴδαθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν μοῖράν σας ; Ζητήσατε τρία πράγματα κ' ἐγὼ θὰ σάς τα δώσω.

Ἄνοιξαν καὶ οἱ δύο τὸ στόμα των : ἡ γυναῖκα ἤθελε νὰ ζητήσῃ πολυτελῆ φορέματα, ὁ ἄνδρας σωροὺς χρυσάφι· ἀλλὰ ἡ μάγισσα, τοὺς ἐφοβέρισε μὲ τὸ δάκτυλο καὶ τοὺς εἶπε :

— Μὴ βιάζεσθε ! Σᾶς δίδω προθεσμίαν μίαν ἑβδομάδα νὰ σκεφθῆτε.

Εἶπεν αὐτὰ ἡ μάγισσα καὶ ἔγεινεν ἄφαντη.

Καὶ τί δὲν ἐσκέφθησαν καὶ οἱ δύο κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἑβδομάδος ! Ἐντοσούτῳ δὲν ἔβγαλαν οὔτε λέξιν ἀπὸ τὸ στόμα των, διότι ἐφοβοῦντο μήπως ἐκπληρωθῇ ἀμέσως ἡ ἐπιθυμία των καὶ τότε ὁ λόγος πίσω δὲν θὰ ἐγύριζε πλέον.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἑβδόμης ἡμέρας ἐκάθησαν νὰ δειπνήσουν. Ἔβρασε ἡ νοικοκυρὰ πατάτες. Ἡ νόστιμη μυρωδιὰ τῆς ἐκτύπησεν εἰς τὴ μύτη.

— Νὰ εἴχαμε δὰ καὶ ἕνα κομμάτι βραστὸ κρέας μαζί ! εἶπε.

Ἕως νὰ 'πῇς τρία, τὸ κρέας εὑρέθη ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, βραστὸ, μυρωδᾶτο. Ἀπὸ τὸν καϊμό της ἡ γυναῖκα ἐδάγκασε τὴν γλῶσσαν της, ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν κόψῃ· τὸν δὲ ἄνδρα της, τὸν ἔπιασεν εὐθὺς μεγάλος θυμὸς καὶ τὰ ἔβαλε μαζί της :

— Μπᾶ ποῦ νὰ σου κρεμασθῇ 'ς τὴ μύτη ! τῆς λέγει.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ το 'πῇ καὶ τὸ κομμάτι τὸ κρέας ἐκρεμάσθη πιὰ 'ς τὴ μύτη τῆς. Ὅσον καὶ ἂν τὸ ἐτραβοῦσαν, ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὸ ἀποσπάσουν. Τί δυστυχία ! Ἡ γυναῖκα τὸ ἐφύσα καὶ δὲν ἐκρύωνε. Τί ντροπὴ, καλέ ! τόσο ποῦ καὶ αὐτὸς ὁ ἄνδρας της τὴν ἐλυπήθη. Ἂν καὶ εἶχαν ἀκόμη ἕνα πράγμα νὰ ζητήσουν, τί νὰ τὰ κάμουν ὅμως ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ἀγαθὰ, ἀφοῦ ἡ νοικοκυρὰ θὰ εἶχε 'ς τὴ μύτη της ἕνα κομμάτι κρέας βραστὸ κρεμασμένο; Ἐσκέφθησαν, ἐσυλλογίσθησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ζητήσουν νὰ φύγῃ τὸ κρέας ἀπὸ τὴν μύτη της.

Ἔγεινε κι' αὐτὸ, ἡ μάγισσα ἐπῆρε τὸ κρέας καὶ ἐξεπλήρωσε καὶ τὸ τρίτον αἴτημα.

Μόνον αὐτό ;

Ὄχι τὸ ἀνδρόγυνο· ἐκύτταξεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ἄρχισαν νὰ γελοῦν.

— Πραγματικῶς, ὅ,τι μᾶς ἔλεπτε ἐζητήσαμεν ! εἶπον καὶ οἱ δύο μὲ μιὰ φωνὴ κ' ἐλιγώθηκαν 'ς τὰ γέλια. Καὶ ἠσθάνθησαν τόσον ἐλαφρωμένον τὸ στῆθος των, ὡς νὰ τοὺς ἐχάρισαν βασίλειο. Καὶ πράγματι, τοὺς ἐχάρισαν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρωτήτερα δὲν εἶχαν, δηλαδὴ νὰ μένουν εὐχαριστημένοι μὲ ὅ,τι ἔχουν.

(Μίμησις)

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Ἐμπνευσθεῖσαι ἐκ τῶν ψευδωνύμων.

Εἰς τὴν Ναυμαχίαν τῆς Σαλαμῖνος εἶπεν ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς τὸ διάτημον ἐκεῖνο : «Πάταξον μέν, ἄκουσον δέ.» Τὴν θαυμαστὴν αὐτὴν καὶ σωτήριον ψυχραιμίαν, τῷ ἐνέπνευσεν ἡ πρὸς τὴν Γλυκεῖαν Πατρίδα ἀγάπη.

Κτυπᾶτε τὸ ἐλάττωμα μόλις γεννᾶται. Ἡ μικρὰ κακία γίνεται μεγάλη κακία,— ὁ Μικρὸς Διάβολος, μεγάλος.

Οἱ γείτονες εἶνε δεύτεροι συγγενεῖς. Διὰ τοῦτο εἶνε μεγάλη εὐτυχία, νὰ ἔχῃ κανεὶς ἕνα Καλὸν Γείτονα.

Μέγα παράδειγμα μετριοφροσύνης καὶ ὁ Σοφὸς Σωκράτης. Ἓν οἶδα—ἔλεγεν—ὅτι οὐδὲν οἶδα !

Εἴτε σοφὸς εἴτε ἄσοφος, εἴτε πτωχὸς εἴτε πλούσιος, εἴτε ὡραῖος εἴτε ἄσχημος— πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς προπαντὸς Καλὸς Ἄνθρωπος.

Κοράσιον, τὸ ὁποῖον δὲν συλλογίζεται, παρὰ μόνον τί θὰ φορέσῃ, δὲν εἶνε, παρὰ μία Ζωντανὴ Κούκλα.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

Ὅσοι θέλουν νὰ διαγωνισθοῦν, πρέπει νὰ μου στείλουν μίαν σελίδα, γραμμένην διοιχείρως.

Τὸ καλλίτερον γράψιμον θὰ βραβευθῇ καὶ μικρὸν δεῖγμα ἐκ τῆς ὅλης καλλιγραφικῆς σελίδος *θὰ δημοσιευθῇ πανομοιοτύπως*, μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράψαντος.

Γράψατε μὲ πολὺ *μαύρην* μελάνην εἰς πολὺ *ἄσπρον* χαρτί, ἀχαράκωτον. Σελίδες μὲ χρωματιστὴν μελάνην ἢ εἰς χρωματιστὸν χαρτὶ δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει.

Ἡ γραφὴ πρέπει νὰ εἶνε *συνήθης*, δηλαδὴ τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος τῶν γραμμάτων τὰ κανόν. ! Πολὺ μεγάλα γράμματα, καθὼς καὶ πολὺ μικρὰ ἢ κεφαλαῖα, ἢ τοῦ τύπου, ἢ γοτθικὰ ἢ στραβὰ κτλ. ἀποκλείονται. Ἐπίσης ἐπειδὴ πρόκειται μόνον περὶ διαγωνισμοῦ γραφῆς, ἀποκλείονται τὰ κοσμήματα καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἔχει σχέσιν μᾶλλον μὲ τὴν ἰχνογραφίαν, παρὰ μὲ τὴν καλλιγραφίαν.

Ἐκτὸς τοῦ καλλιγραφικοῦ χαρακτῆρος, θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν ἡ κομψότης τῆς σελίδος, ἡ διάταξις καὶ ἀπόστασις τῶν γραμμῶν καὶ ἐν γένει τὸ φιλόκαλον τῆς ὅλης συνθέσεως.

Εἰς τὴν σελίδα σας εἰμπορεῖτε νὰ γράψετε ἢ ἀνατιγράφετε ὅ,τι θέλετε. Ἐπίσης δὲν ὁρίζεται ἀκριβῶς καὶ τὸ μέγεθος τῆς σελίδος· πάντως ὅμως τὸ πλάτος της δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ πλάτος τῆς σελίδος τῆς «Διαπλάσεως».

Δέχομαι «σελίδας καλλιγραφίας» μέχρι τῆς 10 Φεβρουαρίου 1897.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὴν παρομονὴν τῶν Χριστουγέννων, ἡ μικρὰ Μαρίκα λέγει πρὸς τὴν μικροτέραν της ἀδελφὴν Σοφίαν.

— Ἴδες ! ὁ ἀντικρυνός μας ὁ μανάβης ὅλω καὶ γαλλικὲς σημαῖες ἔβαλε σήμερα !

Καὶ ἡ μικρὰ Σοφία :

— Καὶ δὲν βλέπεις πόσους *γάλους* ἔχει κρεμασμένους ἀπὸ κάτω ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκαμάτου Ποδηλάτου

* * *

Ὁ *Διδάσκαλος*.—Πόσα ταξείδια ἔκαμεν ὁ Χριστοφόρος Κολόμβος ;

Ὁ *Μαθητής*.—Τρία.

Ὁ *Διδάσκαλος*.—Καὶ πότε ἀπέθανε ;

Ὁ *Μαθητής*. — Αὐτὸ δέν το ἠξεύρω ἀκριβῶς, κύριε. Ἀρά γε ὕστερ' ἀπὸ τὸ τρίτον, ὕστερ' ἀπὸ τὸ δεύτερον, ἢ ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτον;

Ἐστάλη ὑπὸ κ.κ.

Ἡ κλήρωσις τῶν δώρων.— Τὰ ἀποτελέσματα τῆς κληρώσεως τῶν δώρων μας, ἤτοι ὁ κατάλογος τῶν εὐνοηθέντων ὑπὸ τῆς τύχης συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ πρόσεχὲς φύλλον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἔχω πολλὰ γράμματα καὶ ὀλίγον χῶρον αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Οἱ ἀγαπητοί μου φίλοι δὲν θὰ δυσαρεστηθοῦν, ἐλπίζω, ἂν δὲν ἀπαντήσω εἰς ὅλας των τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἂν δέν τοις διαβιβάσω παρὰ μόνον ἀπὸ ἕνα ἀσπασμὸν ἢ ἀπὸ μίαν των πληροφορίαν. Ἐν γένει πρέπει νὰ περιορισθῶ σήμερον εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα καὶ εἰς τὰ γενικώτερα. Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ πάλιν καιρὸς που θὰ τα λέγωμεν ἐν ἐκτάσει.

Πρῶτα - πρῶτα συνιστῶ εἰς τοὺς νέους συνδρομητὰς—καὶ εἰς μερικοὺς ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς —νὰναγινώσκουν τακτικὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν μου. Οὕτω μόνον θὰ εἶνε ἐνήμεροι εἰς ὅλα τὰ ἀφορῶντα τὸν κύκλον των καὶ δὲν θὰ μ' ἐρωτοῦν διὰ πράγματα τὰ ὁποῖα εἶπα χιλιάκις.

Ἔπειτα τοὺς παρακαλῶ νὰ μου στέλλουν τὰς λύσεις των, τὰς ἀσκήσεις των, τὸ παιδικόν των πνεῦμα ἤ *ὅ,τι ἄλλο*, τὸ καθὲν γραμμένον χωριστά, εἰς ἰδιαίτερον φύλλον χάρτου καὶ ὄχι εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς ἢ ὅλα μαζὶ εἰς ἄλλο χαρτί. Ὅσοι τὸ κάμνουν αὐτὸ νὰ ἠξεύρουν ὅτι δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει.

Ἀπαντήσεις διὰ τὴν Δ' Κυριακὴν δέχομαι μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου. Ἡ κρίσις θὰ δημοσιευθῇ μὲ πολλὰς εἰκόνας εἰς ἓν ἀπὸ τὰ φυλλάδια τοῦ Φεβρουαρίου, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέψει θὰ ἐκδοθῇ δικλοῦν, θὰ τὴν γράψω δὲ ἐγὼ ἡ ἰδία.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ἐξεσπάθωσαν ἀκόμη : ἡ *Ὡραία Κέρκυρα* (1 συνδρ.), τὸ *Ἀγριολούλουδον τῶν Ἀθηνῶν* (1 συνδρ.), ὁ *Μονογενὴς* (8 συνδρ.), ὁ *Δημ. Στεφανίδης* (1 συνδρ.), ὁ *Κολοσσὸς τῆς Ρόδου* (1 συνδρ.), ὁ *Ἀντ. Ν. Μουσούρης* (2 συνδρ.), ἡ *Ἑλληνικὴ Σημαία* (3 συνδρ.), ἡ *Δάφνη* (3 συνδρ.), ὁ *Νικόλαος Ἰατροῦ* (1 συνδρ.), ἡ *Μαρία Χαριτάτου* (1 συνδρ.), ἡ *Ἀθηνᾶ Σταυράκη* (1 συνδρ.), ἡ *Καμέλια* (1 συνδρ.), ὁ *Δημ. Γ. Φωκᾶς* (1 συνδρ.), ἡ *Φαληρικὴ Ἀκτὴ* (1 συνδρ.), *Στράβων ὁ Γεωγράφος* (1 συνδρ.), ἡ *Καρδερίνα* (1 συνδρ.), τὸ *Μὴ με Δημόνει* (2 συνδρ.), ἡ *Αὔρα τοῦ Παγασαίου* (2 συνδρ.), ὁ *Οἰδίπους Τύραννος* (1 συνδρ.), ἡ *Γῆ τῆς Ἑλλάδος* (1 συνδρ.), ὁ *Ἑρμῆς* (1 συνδρ.), ἡ *Κυρία Στάμπα* (5 συνδρ.), ὁ *Ἕλλην Ἐδισσων* (1 συνδρ.), ὁ *Λεωνίδας* (2 συνδρ.), ὁ *Κάτασπρος Ἀράπης* (6' ξεσπάθωμα, 1 συνδρ.), ὁ *Μούρζουκρλος* (1 συνδρ.), ἡ *Μαρία Ι. Γιαλλινᾶ* (5 συνδρ.), ὁ *Μιχ. Ε. Πλουμιστὸς* (1 συνδρ.), ἡ *Ἑλένη Γ. Σαρρῆ* (1 συνδρ.), τὸ *Ταπεινὸν Ἰον* (1 συνδρ.), ἡ *Ἰουλία Γάφου* (1 συνδρ.), ὁ *Λεονάρδος Ἰ. Βάτης* (2 συνδρ.), ὁ *Χιωτισμένος Τυμφρηστὸς* (1 συνδρ.) καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοὺς ὁποίους θὰ ἰδῆτε εἰς τὰ προσεχῆ φύλλα, διότι τὸ ξεσπάθωμα ἐξακολουθεῖ, ἐξακολουθεῖ καὶ ἐξακολουθεῖ . . .

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἀληθῆ ἐνθουσιασμόν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐξήγειρεν ἡ καινοτομία τῶν *Μικρῶν Μυστικῶν*. Δὲν προφθάνουν νὰ πωλοῦν εἰς τὸ γραφεῖόν μου τετράδια καὶ δέσματα ὁλοκλήρους. Τὸ δὲ περίεργον εἶνε ὅτι ὄχι μόνον οἱ μικροί, ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι ἀγοράζουν καὶ ἀνταλλάσσουν *Μικρὰ Μυστικά*, τὰ ὁποῖα ἔγιναν πλέον τοῦ συρμοῦ. Καί τους ἀξίζει, διότι εἶνε διασκεδαστικώτατα, μέσα εἰς μίαν οἰκογένειαν.

Λοιπὸν καλὴ ἀρχή : Πρώτη - πρώτη ἡ *Ναυτοπούλα* ζητεῖ ἀνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικὰ μὲ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου* ὁ *Ἀετὸς τῶν Ὀρέων* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* ἡ *Δέα* μὲ τὴν *Χιωτισμένην Ὀδησσόν* τὸ *Μαντεῖον τῆς Δωδώνης* μὲ τὴν *Φουρτούναν* τὸ *Μὴ με Δημόνει* μὲ τὸν *Τὶκ-Τάκ* ὁ *Φῶκος Δικαίδης* μὲ τὴν *Μέδουσαν* καὶ μὲ τὸν *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* ἡ *Μαργαρίτα* μὲ τὴν *Εὐαίσθητον Καρδίαν*· ὁ *Χειμώνανθος* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, τὸν *Οἰδίποδα Τύραννον* καὶ τὴν *Ἀνθισμένην Ἀγναριάν*· τὸ *Ἀργείτικο Πράσσο* μὲ τὸν *Ναστραδδὶν Χότζαν*· ὁ *Χιωτισμένος Τυμφρηστὸς* μὲ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου* καὶ μὲ τὴν *Μαργαρίταν*.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀνωτέρω δέχονται τὴν ἀνταλλαγήν, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μου στείλουν ἀμέσως ἓν τετράδιόν των συμπεπληρωμένον, ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου, *εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ὁποίου* νὰ γράψουν τὸ ψευδώνυμον ἐκείνου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνεται τὸ τετράδιον, νὰ μου ἐσωκλείσουν δὲ συγχρόνως καὶ τὸ ἀνάλογον γραμματόσημον. Ἐγὼ τότε θὰ στείλω τὸ συμπεπληρωμένον τετράδιον εἰς τὸν προτείναντα τὴν ἀνταλλαγὴν καὶ ἅμα το λάβῃ ἐκεῖνος, θὰ μου στείλῃ εὐθὺς ἓν ἰδικόν του κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, διὰ νὰ το στείλω εἰς τὸν ἄλλον. Οὕτω τὸ σύστημα τῆς ἀνταλλαγῆς ἁπλοποιεῖται.

Ἔχει καλῶς· δεκτὴ ἡ πρότασίς σας, *Τρεῖς Ναῦται*, ἀγαπητοί μου.

Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ, τὰ τελευταῖα φυλλάδια ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν συνδρομητῶν μου εἶχον μέσα ἀπὸ ἓν δελτίον ἐγγραφῆς, διότι, ἂν εἶχον ἀνανεώσῃ αὐτοί, ἠμποροῦσαν νὰ τα χρησιμοποιήσουν διὰ κανένα φίλον των. Ἡ κρίσις σου περὶ τῆς Γ' Κυριακῆς πλέον ἢ θαυμασία!..

Ὁ *Μινώταυρος* συγχαίρει τὴν Ἀγάπην διὰ τὴν κρίσιν τῆς Γ' Κυριακῆς (Νὰ δὰ ἡ ὥρα !..) Ἂς μάθῃ ὅμως ὅτι, ἂν δὲν μου στείλῃ *ἀμέσως* μίαν του φωτογραφίαν, δὲν θὰ ἴδῃ τὴν εἰκόνα του δημοσιευομένην εἰς τὴν Δ' Κυριακήν, ἀλλ' ἀργότερα.

Δὲν ὁρίσθη ἀκόμη ἡ ἡμέρα τῆς *Μεγάλης Κυριακῆς*, μικρέ μου *Ἀησταὶ τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ*. Πρόσφερε τὰ σέβη μου εἰς τὴν ἀξιότιμον μητέρα σου, τὴν ὁποίαν θερμῶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσῳ κολακευτικὴν ἐπιστολήν.

Μονογενὴ φίλτατε ! Δὲν ἀποσῶ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμά σου, ἀφ' οὗ ἔγεινε μὲ σπαθὶ ἀληθινόν, μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ ἀγαπητοῦ πατρός σου, σπαθὶ συνταγματάρχου ! Ἔ ;

Ὄχι, ἀγαπητὴ *Αὐλίς*. Ἀπὸ ἓν Τετράδιον *Μικρῶν Μυστικῶν* ἔστειλα πρὸς ὅλους ὡς δεῖγμα, δωρεάν. Ἑπομένως δὲν θὰ μοῦ το πληρώσῃς.

Κατενθουσιασμένη ἡ φίλη μου *Δάφνη* μὲ τὰ «Μικρὰ Μυστικά.» Ἀλλὰ παῖς δὲν ἐνθουσιάσθης; ὅλοι πλέον σὲ' αὐτὰ ὁμιλοῦν, μικροὶ καὶ μεγάλοι. *Ἑκηβόλε Ἀπόλλων*, τί κρῖμα νὰ μὴν εἶσαι εἰς τὰς Ἀθήνας ὅταν θὰ γίνῃ ἡ *Μεγάλη Κυριακή !* Τότε θὰ ἔβλεπες ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν Ἀθηνῶν ἔχουν πολὺ καλλιτέραν ἀνατροφήν, ἀφ' ὅ,τι φαντάζεσαι. Τώρα τί νὰ σου εἰπῶ ;

Τί ὡραῖα ποὺ το λέγει ὁ *Κεραυνός* ! «Εἶσαι —μοῦ γράφει,—ὡς τερπνὴ νῆσος, ἐν μέσῳ τοῦ ἀχανοῦς τῶν μαθημάτων ὠκεανοῦ.» Καλά !

Ἀνδρεῖε Ἠπειρώτη, δὲν ἤξευρα τί νὰ ὑποθέσω ποῦ δὲν μου ἔγραφες τόσον καιρόν. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἐκλογή μου θὰ σ' εὐχαριστήσῃ.

Δὲν φαντάζεσαι πόσον μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Στράβων Γεωγράφε*, πρὸ πάντων διότι μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ μου γράψῃς τώρα συχνά.

Καὶ ὅμως, ἀγαπητή μου *Χαλκιδίς*, δὲν ἤθελα νὰ σε ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τώρα. Ἂν ἤξευρες πόσαι δεσποινίδες μεγαλήτεραι ἀπὸ ἐσὲ μοῦ γράφουν καὶ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου! Φίλησέ μου τὸν ἀδελφόν σου, τὸν ὁποῖον περιμένω μετὰ χαρᾶς.

Ἀκούσατε μὲ ποίας φράσεις μ' ἀποχαιρετᾷ ἡ *Χαλκιδίς*. «Ὑπῆρξες ὅλ' ἐμὲ δευτέρα μήτηρ μοι ἔδωκες, μετὰ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς γονεῖς μου, πᾶν ὅ,τι καλὸν ὑπάρχει ἐν ἐμοί.» Μὰ εἶνε νὰ μὴ δακρύσῃ κανείς ;

«Ἕως τώρα—μοῦ γράφει ἡ χαριτωμένη *Καρδερίνα*,—οἱ γονεῖς μου δέν με ἄφησαν νὰ ὑπάγω εἰς κανένα παιδικὸν χορὸν ἢ συναναστροφήν, διότι τὰ περισσότερα παιδιὰ δὲν πηγαίνουν διὰ νὰ διασκεδάσουν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιδείξουν τὰ φορέματά των καὶ διὰ νὰ δείξουν ὅτι εἶνε καὶ αὐτὰ μεγάλα καὶ ὅτι ξεύρουν νὰ κάμουν τοὺς κυρίους καὶ τὰς κυρίας. Ἡ Μεγάλη σου ὅμως Κυριακὴ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τοὺς παιδικοὺς αὐτοὺς χορούς, διότι δὲν θὰ ὑπάγωμεν οὔτε διὰ νὰ δείξωμεν τὰ φορέματά μας, οὔτε διὰ νὰ μιμηθῶμεν τοὺς μεγάλους, ἀλλ ἁπλῶς διὰ νὰ γνωρίσωμεν προσωπικῶς τοὺς ἀγαπητούς μας συναδέλφους.» Λαμπρά, *Καρδερίνα μου !*

Ἐγέλασα, *Ἀρχιζιζάνιον*, μὲ τὸ ἀνέκδοτόν σου. Ἂν ἔχω τόπον, θὰ το δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχές.

Ὦ, πῶς λυποῦμαι, *Αὔρα τοῦ Φαλήρου*, ποῦ δὲν θὰ ἔλθῃς εἰς τὴν Μ. Κυριακήν. Καὶ βεβαίως δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃς, ἀφ' οὗ ἔχῃς πένθος.

Φίλτατε Ἀντωνόπουλε, ἡ ἐπιστολή σου ἦτο τόσον ὡραία, ὥστε τὴν ἐδημοσίευσα καὶ διὰ τῶν ἐφημερίδων. Χαίρω πολὺ μάλιστα ποῦ ἡ *Νέα Ἐφημερὶς* τὴν συνώδευσε μὲ τόσον ἐπαινετικὰ σχόλια. Μόνον μερικοὶ ἄκριτοι τὴν παρεξήγησαν καὶ ἐνέμισαν ὅτι ἀπευθύνετο πρὸς τὸν Ρότσχιλδ ! Φαντάσου !

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν κ. Ν. Ρωκάπουλον, δι' ὅσα καλὰ καὶ ἐνθουσιώδη γράφει διὰ τὸ περιοδικόν μου. Ἡ ἐκτίμησις τῶν γονέων μὲ κολακεύει πολύ.

Ὄχι, *Μαντεῖον τῆς Δωδώνης*, δὲν δέχομαι συνδρομὰς ἑξαμήνους, ἀλλὰ μόνον ἐτησίας. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου.

Νὰ ἴδῃς, *Δέα*, ὅτι ὁ *Ἀκόλουθος τοῦ Μ. Ναπολέοντος* θὰ σου ἀρέσῃ πολὺ πολὺ πολὺ περισσότερον Εἶνε τρέλα αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα !

Οὔτε *ναί*, εἰμπορῶ νὰ σου εἴπω, *Ἀετὲ τῶν Ὀρέων*, οὔτε *ὄχι*· διότι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα. Εἶδες λοιπὸν τί κομψὰ που εἶνε τὰ τετράδια τῶν *Μικρῶν Μυστικῶν* ;

«Τί νὰ σου εἴπω. Διάπλασίς μου, μοῦ γράφει ἡ *Ναυτοπούλα*. Ἐπείσθην πλέον ὅτι πᾶς μὴ συνδρομητής σου ἀνόητος ἐστίν». Δὲν ἀξίζει ἡ φράσις αὐτὴ νὰ μείνῃ παροιμιώδης ;

Ὦ τῆν μικράν μου *Χαρίκλειαν Καισαρίδου*, ποῦ μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν καὶ χαρὰν περιμένει τὸ φυλλάδιόν μου, πῶς τὴν ἀγαπῶ ! Δὲν εἰμπορεῖ τάχα νὰ μου γράψῃ καὶ ἡ ἰδία ;

Ἔ, ἔ, *Σφὴξ (;)* νὰ μαζέψῃς . . . τὸ κεντρί σου !

Πράσσο Ἀργείτικο, πρέπει πρῶτα νὰ ἐρω-

τήσωμεν τὸν *Ναστραδδὶν Χόντζαν* ἂν δέχεται τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν *Μ. Μυστικῶν*. Ἂν δεχθῇ, θὰ λάβῃς παρ' αὐτοῦ ἓν τετράδιον καὶ τότε θὰ στείλῃς ἓν ἰδικόν σου. Μὴ λησμονῇς ὅτι ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται δι' ἐμοῦ.

Ροδοδάκτυλος Ἠώς, πόσον καιρὸν εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς! Σημειώσέ μου τόμους ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς, διὰ νὰ σοῦ τοὺς στείλω.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου: τὸν *Ἐλεφήνορα*, τὴν *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, τὴν *Θέλπουσαν*, τὴν *Βασίλισσαν τοῦ Ἅδου*, τὸν *Κεραυνόν*, τὸ *Σκαθάκι*, τὸν *Φῶκον Αἰακίδην*, τὴν *Δύτην τῆς Πρωτοχρονιᾶς*, [αὐτὸ ἐξέλεξα]· τὸ *Δὸ-λάδολ-μὶ* [αὐτὸ ἐξέλεξα]· τὸν *Βεελζεβούλ*, τὴν *Σκυθρωπὴν Σελήνην*, τὸ *Μικρὸν Πειρακτήριον* καὶ τὸν *Λευκάταν*.

Εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακὴν δηλόνουν ἐπίσης ὅτι θὰ παρευρεθοῦν: ἡ *Ἀλεξάνδρα Ἀνάργ. Σιμοπούλου*, ἡ *Μαρία Ἀναστ. Χρηστομάνου*, ὁ *Ἰ. Ψύχας*, [μὲ τὴν μητέρα του, τὸν ἀδελφόν του καὶ τὴν ἐξαδέλφην του]· ὁ *Φῶκος Αἰακίδης*, ἡ *Καρδερίνα* [μ' ἕνα ἐκ τῶν γονέων της καὶ μὲ τὰς συνδρομητρίας μου *Δέαν* καὶ *Ὀττιλίαν Λινδερμάϊερ*], ὁ *Δημ. Μπροῦσκος*, μὲ τὰς ἀδελφάς του [προφορικῶς], ἡ *Ροδοδάκτυλος Ἠὼς* καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ὁ *Λέων τῆς Ἀφρικῆς* ἀσπάζεται τὴν *Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας*· ὁ *Καρχαρίας τοῦ Αἰγαίου* τὸν *Θησέα* [τοῦ ὁποίου ζητεῖ τἀρχικά]· ἡ *Μήδεια τὴν Δάφνην*· ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* τὸν *Μινώταυρον*· ἡ *Ἑλληνικὴ Σημαία* τὸν *Πειρασμένον Λύκον*· ὁ *Ἕλλην Σγαναρέλλος* τὸν *Ὀλύμπιον Δία*· ἡ *Λευκωσία τῆς Κύπρου* τὴν *Λευκὴν Βωλέτταν*· ἡ *Χαραυγὴ* τὸν *Πολικὸν Ἀστέρα* [καὶ διατί κοκκινίζει ὅταν τοῦ ὁμιλοῦν καὶ ἀπὸ *Πολικὸς Ἀστὴρ* γίνεται *Ἄρης*;]· ἡ *Δάφνη* τὸν *Ἑρμῆν*· ὁ *Φῶκος Αἰακίδης* τὴν *Μέδουσαν*· ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* τὸν *Μινώταυρον*· ἡ *Χαλκιδὶς* τὸν *Δισγένην Λαέρτιον* [τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ ὄνομα]· ἡ *Καρδερίνα* τὴν *Ναυτοπούλαν* [ἧς ζῇ εἴ τἀρχικά]· ἡ *Χρυσόκερως Ἔλαφος* τὴν *Ἄυραν τοῦ Φαλήρου* καὶ τὸν *Ἀττικὸν Οὐρανόν* [τοὺς ὁποίους πολὺ ἐπεθύμησε... ζῶσα πρὸ τινος μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν]· ὁ *Βεελζεβοὺλ* τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*· ἡ *Σκυθρωπὴ Σελήνη* τὴν *Ὡραίαν Κέρκυραν*· ἡ *Αὔρα τοῦ Φαλήρου* τὸν *Κάτασπρον Ἀράπην*· τὸ *Μαντεῖον τῆς Δωδώνης* τὸν πρῶην *Παχὺν Τοῖον* [τὸν ὁποῖον εἶδεν εἰς τὸν Ὄμιλον τῶν Φιλομούσων]· ἡ *Φθινοπωρινὴ Βροχὴ* τὴν *Δρόσον τῆς Ἠρώας*· ἡ *Χιονισμένη Ὀδησσὸς* τὴν *Ἀθηναΐδα*· ὁ *Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος* τὸν πρῶην *Παχὺν Τοῖον*· ὁ *Σκηπίων* ὁ *Ἀφρικανὸς* τὸν *Τὶκ-Τὰκ* καὶ τοὺς ἀδελφούς του· ὁ *Λαοδάμας* τὴν *Ἰωνίδα* [τὴν ὁποίαν συγχαίρει διὰ τὴν ἑορτήν της καὶ ἂς μὴ τὸν ἐκάλεσε διὰ νὰ παίξουν]· ἡ *Λευκόπεπλος Νύμφη* τῶν *Δασῶν* τὸν *Μινώταυρον*· ἡ *Ἀνθισμένη Λυγαριὰ* τὴν *Χρυσῆν Ἀμμουδιάν*· ὁ *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μποὺμ* τὴν *Καρυάτιδα Παρθένον*· ἡ *Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ* τὸν *Δημ. Ν. Χατζῆσκον* καὶ ὁ *Ναύαρχος Κοδριγκτὼν* τὸν *Δὺν Κιχώτην* [πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψε καὶ ἰδιαιτέρως]. — Ἡ *Κερκυραϊκὴ Μέλισσα* πληροφορεῖ τὴν Δ. Μ. τὴν *Βασίλισσαν τῶν Μελισσῶν* ὅτι ὀνομάζεται Δ. *Βέργος* καὶ ὅτι θᾶλλάξῃ ψευδώνυμον. — *Θουκυδίδης* ὁ *Ἱστορικὸς* ἐρωτᾷ τὸν *Δέοντα τῆς Ἀφρικῆς* διατί δὲν του γράφει; ἂν ἔπταισεν, εἶνε ἕτοιμος νὰ τοῦ ζητήσῃ συγχώρησιν. — Νὰ ἰδῇ, λέγει τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, πῶς θὰ τὰ ξεμπλέξῃ τὸ *Ταπείνον Ἴον μὲ τὰς Γοργόνας!*.. Ἔτσι τοῦ ἔρχεται, διὰ νὰ τὸ προφυλάξῃ, νὰ τὸ κόψῃ καὶ νὰ τὸ βάλῃ μέσα σὲ μιὰ Μυθολογία. — Ὁ *Γενναῖος Καλλικρατίδας* πληροφορεῖ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* ὅτι τἀρχικά του εἶνε Ν. Κ. Β. — Ὁ *Στρατηγὸς Ἀμίλκας Βάρκας* δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ δι' ἐμοῦ τὸνομά του εἰς τὸν *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον* διότι τότε θᾶλλάξῃ ψευδώνυμον· ἐκτὸς ἂν . . . (καθὼς ἔλεγεν ὁ *Μακρολέλεκας*) γνωρίζῃ ἐκεῖνος κανένα ἄλλον τρόπον. — Ὁ *Ἀνδρεῖος Ἠπειρώτης* διαμαρτύρεται δι' ὅσα μοῦ ἔγραψε περὶ αὐτοῦ ἡ *Γῆ τῆς Ἑλλάδος*· εἶνε, λέγει, καθαρὰ συκοφαντία. — Ποῦ νὰ χορεύωμεν ὅλοι *μπαστοῦν* σὰν τὴν *Φουρτούνα* — λέγει ἡ *Ναυτοπούλα* — ἐρωτᾷ δὲ τὴν *Εὐτυχῆ Θρητὴν* πῶς ἐπέρασεν εἰς τὸ Χριστόδενδρον τοῦ Ἀσύλου.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της, ποὺ της ἔγραψαν ὡραιότατα γράμματα καὶ τὴν συνεχάρησαν διὰ τὸ νέον Ἔτος: *Πειρασμένον Λύκον*, *Ὡραίαν Κέρκυραν* [εὐχαριστῶ διὰ τὴν κάρταν], *Χρυσαλίδα* [τὴν ὁποίαν κ' ἐγὼ ὑπεραγαπῶ καὶ θέλω νὰ μου γράψῃ], *Κεφαλληνιακὴν Αὔραν* [περιμένω καὶ ἄλλα δελτία], *Λευκὴν Μαργαρίταν* [ἔστειλα τὸ 46 φυλ.], *Μαργαρίταν* [εὐχαριστῶ διὰ τὴν κάρταν], *Μέλλουσαν Καλλιπέγνιδα* [τί ὡραῖος ροδόχρους μπουναμᾶς!] *Εὐθύμιον Σ. Λόντον*, *Ὡραίαν Ἀνθοδέσμην*, *Ἀλεξάνδραν Σιμοπούλου* [τὴν ὁποίαν φιλεῖ καὶ ἡ Ἀγάπη], *Γῆν τῆς Ἑλλάδος*, *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου*, *Κυπριακὸν Ἀστέρα*, [εὐχαρίστως] *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Χαραυγήν*, *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Ἕλληνα Σγαναρέλλον* (10 ἐτῶν πλέον!), *Λευκωσίαν τῆς Κύπρου* (καὶ θέλω νὰ μου γράψῃ συχνότερα)· *Διαβολάκον* (καὶ τὸ πεῖσμα μικρὸ ἀδελφάκι)· *Μικρὰν Φιλόσοφον* (τὴν ὁποίαν ἀντασπάζεται καὶ ὅλον μου τὸ σπιτικόν)· *Καστελλιώτην*, *Φαληρικὴν Ἀκτήν*, *Αἴθριον Οὐρανὸν* εὐχαριστῶ διὰ τὴν κάρταν)· *Α. Σ. Οἰκονομίδην*, *Ἐλένην Καρᾶ*, *Σοφὸν Πιττακόν*, *Στρατηγὸν Ἀμίλκαν Βάρκαν* (τί χαρὰ ποὺ θὰ μου γράψῃ τώρα τἀρχικά!), *Χρυσόκερων Ἔλαφον*, *Μὴ με Λησμόνει* (νὰ μου φιλήσῃς καὶ τὴν *Μαρίαν Λέγγερη*), *Βασιλέα τῶν Ἀνθέων* (οἱ τόμοι ἐστάλησαν)· *Δροσερὸν Πήλιον*, *Δῶραν τοῦ Παγασαίου*, *Βάκχον Ἴακχον*, *Θέτιδα*, *Φθινοπωρινὴν Βροχήν*, *Ρωμαῖον Κικέρωνα* (ἡ ἀπορία του βεβαίως ἐλύθη), *Ἐλένην Σαρρῆ* (τί γλυκὰ λογάκια), *Φωστῆρα τῆς Θεσσαλίας*, *Χιονισμένον Τυμφρηστόν*, *Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην* (ἔστειλα τὰ φύλλα) κτλ.

Καὶ ὅσοι ἄλλοι μου ἔχουν γράψῃ, ἂς μὴ ἀπελπισθοῦν. Θὰ τοὺς ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές. Μὲ τὴν πλημμύραν αὐτὴν τῶν ἐπιστολῶν χρειάζεται καὶ ὀλίγη ὑπομονή.

ΤΟΜΟΙ
„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἐξῆς: **4,5,6,7,9,11,15, 16,17,18,19,20 21,22,23,24**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς: **1,3,8,12,13,14**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**· πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 καὶ 1896 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος γρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὑρίσκονται, καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 11 Φεβρουαρ.

17. Λεξίγριφος.

Ἐμπρὸς εἰς μετοχὴν ἓν δένδρον ἐὰν στήσῃς
Ἑλληνικὴν μιὰν πόλιν ἀρχαίαν θ' ἀναστήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παπαλεξίου.

18. Συλλαβόγριφος.

Μέλος θ' ἀποτελέσῃς
ἄρθρα δύο ἂν συνδέσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀστρουλάκι τῆς Λέσβου.

19. Κυβόλεξον.

1, Μ' ἔχουν τόπον ἱερόν.
2, Σύνδεσμος ἐγώμαι εἰς.
3, Εἶμαι ῥῆμα καθαρόν.
4, Ναὸς ἤμουν μ' ἐνοοῦς;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Πεταλούδας.

20. Πυραμίς.

+ Νάντικατασταθῶσιν
. + . οἱ σταυροὶ διὰ γραμ-
. . + . . μάτων ὥστε νὰ ἀναγινώ-
. . . + . . . σκεται τόνομα νήσου
. . . . + ... τῆς Μεσογείου, αἱ δὲ 8 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰποτελῶσι τόνομα ἀρχαίας Ἑλληνικῆς πόλεως, αἱ 6 ἀνωτέρω καρπόν, αἱ 4 ἀνωτέρω πτηνοῦ καὶ αἱ ὑπεράνω 2 θεοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγεμένου Βασιλόπουλου.

21-23. Περιφράσεις.

Ποῖα τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα κύρια ὀνόματα;

1. Ἡ Αἰωνία Πόλις
2. Ὁ Σιδηροῦς Πρίγκηψ
3. Ἡ Κορωνὶς τῆς κτίσεως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολιτικοῦ Ἀστέρος.

24-25. Μεταμορφώσεις.

1, Ἡ *Ρέα* δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Ἥρα*.
2, Ἡ *Κρότων* δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Τάρας*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάκου.

26. Ἀκροστιχίς.

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν τόνομα στρατηγοῦ.

1, Ἥρως. 2, Ὄρος. 3, Νῆσος τῆς Τουρκίας. 4, Μέρος τοῦ Ὠτός. 5. Ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐσπερινῆς Γαλήνης.

27. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ὡς καὶ τὰ τρίτα ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα δύο Ἑλληνικῶν πόλεων.

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Ἥρως, 3. Πτηνόν. 4, Εἶδος λίθου. 5, Δένδρον καρποφόρον. 6, Μυθογράφος. 7, Μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

28. Φωνηεντόλιπον.

πλκκς-΄΄-πλσ-πθμσν-τν-γλνν-πνν-τν-πντν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μενελεδόσου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 16 Νοεμβρίου 1896

626. Ἄμφια (ἀμφί-α). — **627.** Ἄρκτος, ἄρτος. — **628.** Πυροστιά, τσου-κάλι, φωτιά.

Π Σ Σ
Φ Ο
Κ Κ Δ
Δ Μ Φ Ι Τ Ρ Ι Τ Η
Ρ Η Η
Υ Ρ Τ
Μ Ι Ο
Α Α Σ

— **629.** ΑΙΟΛΗΤΙΑΝΟΣ, Ἰσκάστη, Δοίνος, κοιλία, Δίδιον, ἡνίκα, Τῆνος, Ἀιδίνιον νικοτιανή, σηκός. — **633-637.** Τῇ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων τ, ρ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: Τραυλός, πατρίς, φατρία, στρωτήρ, ἀλλόστριος. — **638.** ΑΛΚΑΙΟΣ, ΚΑΜΙΛΟΣ. 1, ΑΣπασία. 2, ΛΟνδῖνον. ΚΛεώ. 4, ΑΙγιον, 5, ΙΜβρος. 6, ΟΑσις. 7, ΣΚόμβρος. — **639.** Ἡ καλὴ ἡμέρα φαίνεται ἀπὸ τὴν αὐγή. — **640.** Κάλλιο λάχανα μ' εἰρήνη παρὰ ζάχαρι μὲ γκρίνια. — **641.** Ἐν τῇ ἑνώσει ἡ ἰσχύς.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀντ. Κωνσταντινίδου 1897.